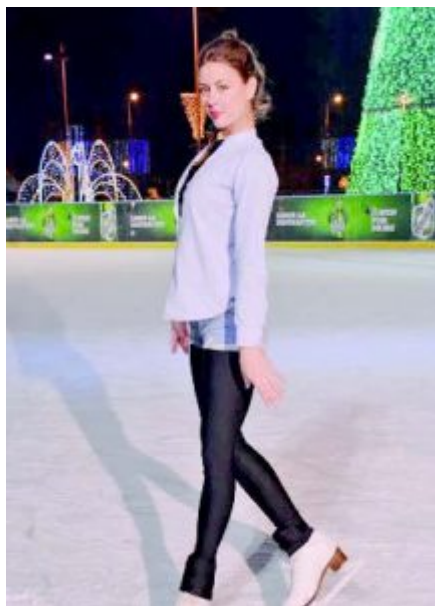

O VIAȚĂ DE SACRIFICII ȘI RECOMPENSE

Sportul face parte din viața mea de când eram micuță și mă aflam la început de drum. Pe atunci luam lucrurile în joacă, nu știam ce mă va aștepta și trăiam bucurătoare fiecare moment petrecut în sala de gimnastică.

Mamei mele îi plăcea foarte mult grația și alura fetelor care practicau gimnastica ritmică și și-a dorit să am parte de toate frumusețile pe care le implică acest sport, așa că, la vârsta de cinci ani, am ajuns pentru prima dată într-o sală de gimnastică. Eram îmbrăcată într-o pereche de colanți negri, scurți, cu buline colorate și într-un tricou mov și foarte curioasă să descopăr minunatele exerciții care mă așteptau. Încă din prima zi am impresionat-o pe antrenore datorită atenției și ușurinței cu care-i imitam mișcările. Aceasta a remarcat că aveam potențialul de a practica sport la nivel de performanță, așa că atunci când am împlinit opt ani mi-a oferit două variante de sporturi pe care le puteam alege: gimnastica ritmică sau patinajul artistic. Am decis să optez pentru patinaj, în mare parte datorită faptului că antrenore mea a hotărât să fie coregraf al lotului de patinaj artistic, ceea ce însemna că voi rămâne în continuare alături de ea.

De atunci, viața mea s-a conturat în jurul activității sportive și a celei școlare. Deși eram micuță, eram foarte muncitoare, îmi plăcea să-mi reușesc elementele, să fiu bună. În primii doi ani, pentru a mă antrena și în cursul săptămânii, am fost nevoită să mă trezesc aproape zilnic la ora cinci dimineața pentru a ajunge înainte de școală la patinoar, întrucât nu ajunsesem încă la nivelul la care să mă antrenez după-amiaza cu sportivii din lot. Era un pic chinuitor să fiu la antrenament în timp ce colegii mei dormeau încă, însă reușeam să recuperez o oră de somn după-amiaza, după care îmi făceam lecțiile. Nu era suficient numai să mă antrenez pe gheață, de trei ori pe săptămână mergeam și la sala de gimnastică pentru a-mi completa pregătirea.

Îmi amintesc cu duioșie primul concurs la care am participat. Eram foarte emoționată și încântată în același timp pentru că mă aștepta o nouă experiență. Nu aveam așteptări de la mine, ci doar îmi doream să-mi reușesc programul pentru care petrecusem atât de mult timp la patinoar. Am început să mă mișc acompaniată de muzică, până ce emoțiile m-au copleșit și m-au făcut să uit ceea ce aveam de făcut. M-am oprit brusc și am început să plâng. Lipsa experienței își spunea cuvântul. M-am

ales atunci cu ultimul loc și m-am demoralizat. Însă le-am avut alături pe antrenore. Acest lucru m-a ajutat să continui să merg la antrenamente.

Odată cu trecerea timpului pregătirea devenea din ce în ce mai grea: numărul orelor de

antrenament creștea, iar efortul direct proporțional cu acestea. Așteptările deveneau din ce în ce mai mari, ca o consecință firească a înaintării în categorie. Am avut niște momente critice la vârsta adolescenței, când îi spuneam mamei mele că mi-e greu, că sunt obosită și că mi-aș dori să nu mai am un program atât de strict. Îmi doream să fiu precum colegii de la școală, să mă bucur de mai multă libertate și să-mi fac prieteni cu care să-mi petrec timpul. Din fericire, o aveam întotdeauna pe mama lângă mine, care avea grijă să mă încurajeze și să-mi insufle credința că voi fi răsplătită pentru ceea ce fac.

La antrenamente aveam parte de căzături care veneau la pachet în special odată cu elementele noi pe care le abordam. Acestea erau acompaniate de lacrimile de rigoare și de țipete din partea antrenoarei.

Odată mi-am fisurat umărul încercând să fac o săritură și am ajuns la spital.

În cariera mea de patinatoare am întâmpinat dificultăți și din cauza condițiilor neprielnice de care aveam parte. Patinoarul era deschis 7 luni pe an, ceea ce însemna o discontinuitate care ne afecta destul de mult parcursul pregătirii. Numai în momentul în care intrai în lotul național aveai parte de cantonamente timp de două luni în vacanța de vară, iar eu am câștigat aceste beneficii încă de la vârsta de 12 ani. Pe timpul iernii aveam de îndurat temperaturi îngrozitor de scăzute, la fel ca cele din exterior, pentru că patinoarul nu era încălzit. Privind dincolo de aceste aspecte, ceea ce m-a determinat să continuu au fost pasiunea și însuflețirea pe care le manifestam pe gheață.

Reușitele nu au întârziat să apară.

A fost minunat când am început să mă clasez pe primele trei locuri. La vârsta de 13 ani am luat primul aur la Cupa României și de atunci am continuat să-mi păstrez performanțele la toate competițiile naționale ulterioare. Cea mai semnificativă realizare a fost participarea la Campionatele Mondiale de Juniori la patinaj artistic, la vârsta de 17 ani. La această competiție am prezentat cel mai bun program din întreaga mea cariera și am fost foarte fericită și recunoscătoare pentru că muncisem mult.

În ceea ce privește relația cu școala, mă pot declara mulțumită de mine însămi deoarece am încercat să asimilez permanent cât mai multe informații, făcându-mi temele și învățând într-un mod responsabil.

Programul foarte riguros pe care îl aveam m-a determinat să-mi organizez timpul conform priorităților, reușind în acest fel să am performanțe deosebite și la școală.

În prezent mă consider foarte norocoasă pentru tot ceea ce am învățat de-a lungul timpului, practicând patinajul artistic. Am căpătat o educație exemplară, un simț acut al responsabilității, seriozitate, dar și o naturalețe și dezinvoltură în relațiile cu ceilalți și o necesitate de a fi bună în ceea ce fac.

RAISA RJENOVSKI